

MARIČKI LAHOVI NA MNOGA LETA!

Kdo ve, zakaj se je treba ob okroglih letnicah spominjati nazaj? Čim dlje nazaj, na tiste prve spomine, ki so vezani na prva srečanja. S kolegico Maričko Lahovo sva se spoznali takrat, ko je prvič stopila v veliko pisarno Slovenskega etnografskega muzeja. To je bilo daljnega leta 1963, ko je nastopila službo muzejske bibliotekarke. Kot honorarna pomoč sem jo prehitela v tistem poletju za mesec ali dva. V istem času, nekaj mesecev prej, je nastopil službo tudi novi direktor dr. Boris Kuhar. V kratkem razdobju leta ali dveh je prišlo v muzej kar nekaj novih moči. Tako se je naključilo, da so se v muzeju znašli kar štirje približno enako stari kolegi s Filozofske fakultete, od tega tri kolegice, ki so skupaj drgnile šolske klopi že vso gimnazijo. To so bile dr. Marija Makarovič, Ljudmila Bras in Marija Lah.

Dve, Makarovičeva in Brasova, sta bili že od vsega začetka v muzejski službi, Mariji Lahovi pa se je po diplomi ponudila edina možnost zaposlitve v Mestnem arhivu ljubljanskem. Tam se je zelo uspešno spopadla z bibliotekarskim izpitom, ki ga je morala opraviti, če je hotela obdržati službo. Kazalo je že, da se je, vsaj posredno, poslovila od etnologije in da bo postala vestna arhivistka, ko so jo, malo družinske razmere malo pa tudi večna želja po potovanju in spoznavanju novih krajev in ljudi, pripeljale v Beograd, na mesto stewardese pri JAT-u. Tam je združevala prijetno s koristnim; v poznih 50-ih in začetku 60-ih let je bil njen poklic bolj redek in še bolj zaželen kot danes.

Potem pa se je odločila za delo v muzejski knjižnici. Sprememba je morala biti precejšnja: dinamično službo, v kateri je bila ves čas v akciji in gibanju in v kateri je vsak dan v novih krajih srečevala nove ljudi, je zamenjala za precej statično bibliotekarsko, ki je zahtevala umirjenost in natančnost. Toda prav s tem in z aktivnim znanjem štirih jezikov je kolegici Mariji Lahovi kmalu uspelo obvladati položaj, kar pomeni, da se je začela uspešno ukvarjati z inventarizacijo knjig, nakupom novih; poleg tega pa je začela tudi z delom na stvarnem katalogu, ki je bil že dolgo konstantna želja vseh muzejskih delavcev.

Pa še eno pomembno nalogo je imela kolegica Marija Lahova skoraj vsa leta, ki jih je preživela v muzeju: bila je tako rekoč stalni muzejski "porte parole", nemara tudi zaradi svojega svetovljanstva. Kadar je bilo treba sprejemati tuje govoreče goste, so jo kaj hitro poklicali na pomoč. Tega dela ni imela nikoli v "samoupravnih kontraktih", prav

Marija Lah ob 60-letnici Slovenskega
etnografskega muzeja
(foto Boštjan Nučič, 1983)

zanimivo pa je bilo, da so se ob takratnem točkovanju mnogi, ki niso znali toliko kot ona, kitili z aktivnim znanjem tujih jezikov. Dokler smo v muzeju še njeni kolegi, tisti, ki smo z njo delili daljše ali krajše obdobje aktivne zaposlitve, se je zmeraj razveselimo. Na razstavah, na prireditvah, za božič in novo leto, takrat pridejo na dan pravi spomini.

Tanja Tomažič